

Eilen loppui itsetuntemuskurssi. Siitä minulle jäi vahvimmin mieleeni nainen, joka pyynnöstämme kirjoitti kunnioittavan jäähyväiskirjeen hyvälle ystävälleen Katkeruudelle. Hänen luvallaan julkaisen sen tässä kirjeessä: (vuosi 2000)

Daniel Nylund

Katso tuoreempia kirjoituksiani [Teoblogissa](#)

Jäähyväiskirje katkeruudelle

Hei, vanha ystävä! Tavattiin taas. Sinä olet suorastaan ikivanha tuttu. Tavallinen, turvallinen ja niin uskollinen. Sinä olit ilma jota lapsuuden kodissani hengitin. En muista kenenkään pyytäneen tai antaneen mitään anteeksi.

Asuin Näkymättömien Lasten Maassa, jossa vallitsevat Pelko ja Yksinäisyys. Sen maan asukkailla ei ole omia mielipiteitä, ei omaa tahtoa, ei kielteisiä tunteita. Siinä maassa on hyytävän kylmää kesät, talvet. Sinä lämmitit läheisiäni, mutta minä palelin. En muista kuinka olin sinne päätenyt, sillä siihen maahan ei kukaan synny. Ilmeisesti muutin sinne jo silloin, kun lapsuuteni olisi pitänyt alkaa.

Koin tämän maailman pelottavana ja pahana paikkana, jossa ei voi olla olemassa. Pidin itseäni rakkauden kohteeksi kelpaamattomana, arvottomana ja halveksittavana olentona. Annoin olemuksellani myös muille luvan vähätellä itseäni. Minusta tuli kroonisesti loukkaantunut, mutta piilotin sen. Minusta tuntui pahalta, kun minut jatkuvasti ohitettiin. Siitä huolimatta valitsin näkymättömyyden, koska näkyväksi tuleminen tuntui liian pelottavalta.

Minusta tuli selviytyjä, henkiin jäänyt. Sinä suojelit minua silloin, kun muita suojelijoita ei näköpiirissä ollut. Olet toiminut puudutusaineen tavoin; suojellut minua tuntemasta hirvittävästä kipua, tuskaa hylätyksi tulemisesta. Ilman sinua olisin luultavasti seonnut monta kertaa. Tietyllä tavalla olet antanut voimia silloin, kun on pitänyt jaksaa.

Muistat varmaan, kun istuin lapsuuden kotini raunioilla ihmetellen:

”Miten minun käy? Kenen luo voisin mennä? Mistä etsin turvaa? Olisiko parasta, että kuolen?”

Tunsin tulleeni elämästä ulos paikatoksi ja hylätyksi täysin käsittämättömään todellisuuteen.

”Myö hävittiin tää sota. Kaikk o mänt”, sanoi yksi ohikulkevista tuntemattomista sotilaista.

Tyrannosaurus Rexin mittoihin kasvanut syöpäkasvain oli voittanut. Vaapuin kaipauksen ja epätoivon välillä. Olin yksin nakertavien kysymysteni, epävarmuuteni ja kauhuni kanssa.

Lähes psykoottisessa paniikitilassa aloin vähitellen hakea turvaa edes jostain. Turvaa ei tullut ulkopuolelta, joten aloin yhdessä sinun kanssani rakentaa sitä sisälleni. Vedin jälleen kerran sen johtopäätöksen, että en voi tässä maailmassa luottaa mihinkään muuhun kuin itseeni. Nyt huomaan luottaneeni sinuun hyvinkin paljon.

Olit kanssani, kun kohtasin uusia ja vaativia haasteita tiuhaan tahtiin. Minun täytyi kyetä elämään uusissa olosuhteissa. Mukauduin uusiin normeihin, uusiin vaatimuksiin ja uusiin odotuksiin.

Samanaikaisesti samassa talossa elävät aikuiset eivät rakastumis-euforiassaan nähneet, että se merkitsi lapselle lisää menetyksiä ja menetyksen uhkia.

Sitten etsin turvapaikkaa kristittyjen yhteisöstä. Olisin tarvinnut lempeää sylihoitoa, sain tiukkoja käyttäytymissääntöjä. En kyennyt ahtautumaan minulle osoitettuun muottiin, enkä päässyt lähellekään yhteisöni hyvyysihannetta. Siitäkin selviydyin hengissä, osin sinun ansioistasi.

Rakas Katkeruus. Nyt olen alkanut kokea sinut liian määrälliseksi matkakumppaniksi. Vaadit liikaa, sillä vaadit kaiken. Se on aika paljon enemmän, kuin haluan antaa. Pyrit muuttamaan ystäväsi samanlaisiksi, kuin itse olet. Isoäitinikin kuului ystäviisi. Kun hän raivosi, hänen suunsa oli täynnä kirousta ja katkeruutta. Ulkoisen olemuksensa puolesta hän olisi voinut astua näyttämölle suoraan esittämään noitaa ilman mitään roolivaatteiden vaihtoa tai maskeerausta. Hänessä oli paljon rumuutta. Hän käy varoittavasta esimerkistä. Minä epäilen, että se olit sinä, joka täytit nuoren äitini keuhkot niin, ettei hän lopulta enää pystynyt hengittämään.

Olen elänyt pelon vankilassa halvaantuneen kaltaisessa tilassa. Sinun opettamanasi olen luullut, että kaikki vieraat ihmiset ilman muuta haluavat tehdä minulle pahaa. Ei se ole totta. Tässä maailmassa on myös rakkautta. Olen kohdannut tässä maailmassa ihmisiä, jotka ovat tunteneet minua kohtaan lämpöä ja myötätuntoa, niin kuin minäkin heitä kohtaan. Olen tullut siihen tulokseen, että vieraat ihmiset voivat olla myös mahdollisia ystäviä eivätkä automaattisesti sellaisia, joista kannattaa pysyä etäällä.

Uuden projektini nimi on ”Näkymättömästä lapsesta näkyväksi aikuiseksi”. Olen saanut viestin kauniimmasta maailmasta. Viestiä kuunnellessani vaistosin, että tässä on jotakin, jota olen etsinyt kauan ja kaivannut vielä kauemmin. Syvällä sisimmässäni tiedän, että elämä tuossa uudessa Kauniissa Maassa on minunkin ulottuvillani. Se on tässä ja nyt, ja se on oikeaa. Tällä kertaa tuo kaikki kuuluu myös minulle, eikä aina vain jollekin toiselle.

Kiitos Katkeruus kaikesta, mitä olet antanut vuosien kuluessa. Olemme kulkeneet yhdessä pitkän matkan. Muuri, jonka avullasi ympärilleni rakensin, on todella suojellut minua. Nyt siitä on kuitenkin alkanut tulla rasite. Siitä muurista on tullut elämisen este. Tahdon elää elämän, johon kuuluu lempeys ja herkkyys, mutta ei heikkouden halveksuntaa. Haluan elämän, jota ei leimaa vihamielisyys melkein mitä ja ketä tahansa kohtaan. ”Anteeksi” on ihan käyttökelpoinen sana. Kaikessa rauhassa Uusi Laiva on valmiina lähtöön. En valitettavasti voi ottaa sinua mukaan. Olet liian ruma, et sovi niin kauniiseen laivaan. Olen saanut seurakseni komean urosleijonan. Se on opettanut minulle arvokkaita asioita, kuten sen, että en ole rakkauden kohteeksi kelpaamaton enkä kykenemätön rakastamaan. Olen rakastettava, rakastettu ja rakastava.

En tarvitse palvelujasi enää. Joten jää hyvästi Katkeruus.